

Ο ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ ΛΩΝ ΖΟΥΑΝ ΤΗΣ ΣΑΡΑΓΩΣΣΑΣ

ΟΙ ΑΙΜΑΤΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

Ο τελευταίος έρωτας του Γκραθιλιάνο Περέρ. Η άδαμαντοκόλλητη χτένια της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Ο εξευτελισμός του ταυρομαχού στην «άρεσκια» της Σαργώσσας. Ο θρίαμβός του Κικίτο Άραχουέθ. Πώς εξεδίκηθη την απιστία της Ροζάριο. Δύο μαχαίριες καταστροφή, κτλ. κτλ.

Μά και λίγο καιρό, στις «αρέσκιας» της Σαργώσσας, πήγαινε με τον πιο φοβιστό και τον πιο τρομαγμένο θάνατο ένας από τους διασημότερους «σοφίους» της Ισπανίας, ο ταυρομάχος Γκραθιλιάνο Περέρ. Ο Γκραθιλιάνο ήταν μια νέα ενσάρκωση του Λόν Ζουάν. Κάθε γυναίκα χαρδιά χτεπόδου με λωχτάρα για τη μελαγχρονή όμορφη του. Όλη η ζωή του ήταν γενιάτη από ερωτικές περιπέτειες, αόσμηματά δρώματα κι αμαρτηρές ενδιχίσεις και φάντασμα ότι ήταν υιοτάτο να καταλήξει μια μέρα στη σκληρή τραγωδία της Σαργώσσας...

τον πιο φοβιστό, να και τον πιο άγριο τρόπο. Όσο για την αιτία αυτής της τραυματικής καταστροφής του, μαντέψτε κανείς εύκολα ότι ήταν ένας μεγάλος έρωτας...

Ο μελαγχρονός αυτός Λόν Ζουάν, που είχε κατακτήσει τις πιο όμορφες γυναίκες της Ισπανίας, αντίγραφο μια μέρα από το στίβο της Σαργώσσας τη Ροζάριο Μπιενβενίδα, μια «μορφιάς» γυναίκα, που του είχε πετάξει από τον ένδοξο στίβο της την άδαμαντοκόλλητη χτένια της. Ο Γκραθιλιάνο κι ένα επιδέξιο χτένισμα του σταθού του, είχε σκοτώσει αυτή την ημέρα τον πιο άγριο ταύρο της Βιλλάλτα, που ήταν ο φόβος κι ο τρόμος όλων των ταυρομάχων.

Οι θεαταί τότε, Ξαλλοί κι τή χαρά τους, είχαν σηραωθεί από τις θέσεις τους και τον έπερημοδύσαν. Η γυναίκες του πετοσαν το κόκκινο κορμί των χτειών τους, τις βεντάλιες τους κι' αυτά άζωδη τα βραχιόλια τους, ένω οι άνδρες του έρχονταν από παντού τα καρτέλα τους. Μερικές γυναίκες, από τις κερκίδες των έπισημων, του είχαν πετάξει τα γυβάκια τους!

Ο Γκραθιλιάνο, ώστόσο, δεν είχε προσέξει τίποτ' άλλο παρά την άδαμαντοκόλλητη χτένια της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Την έβλεπε να στέκεται μπροστά του κι' ένα μεγάλο κόκκινο γαρβούλο στα μαύρα μαλλιά της και κι' ένα σαμηνεντικό χαμόγελο, γενιάτο περιπέφαινα, στα ήδονικά χείλη της.

Η Ροζάριο ήταν η μεγαλύτερη γοητριά της Ισπανίας, και μόλις είχε γιορτίσει τότε από μια μεγάλη «τονορέ» στην Εύρωπη. Η όμορφη λοιπόν του ταυρομάχου, η αγγελική των ερωτικών του κατακτήσεων και το άτρομητο θάρρος του, την έκαναν να επιθυμεί τον έρωτά του από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε.

Μά κι' ο Γκραθιλιάνο έμεινε καταπλήκτος μπροστά στα «μορφιάς» θέλητρα της πασίγνωστης γοητριάς. Και για να της δείξει το θαυμασμό του, έσφιξε ως κάτω, πήρε την άδαμαντοκόλλητη χτένια της, τη φίλησε κι' αντί να την πετάξει πάλι προς το μέρος της, τη φίλασε στο στήθος του!

Η Ροζάριο χαμογέλασε με μια σατανική τρυφαισία, κι' όταν τέλειωσαν η ταυρομαχίες, πέρασε με τ' αιώζινο της και πήρε από το λίκνο μερος της «αρέσκιας» τον καινούργιο θαυμαστή της...

Ο Γκραθιλιάνο από έκείνη την ημέρα έπαψε και να δαξέεται στην Παρθένα του Πιλάο, γιατί είχε λήξει στο στόμα του το όνομα της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Οι έρωτές τους ώστόσο ήταν τελειωμένοι σ' ένα σκοτεινό μυστήριο που έδινε πιο μεγάλο θέλητρο σ' αυτή την αίσθηματι-

κή ιστορία. Η Ροζάριο τον προσκόλασε και νύχτα σε μια ένδοξη μέρα, που είχε αγροίσει κι' αυτόν από τραγωδία της Σαργώσσας και δεν μπορούσε πια να ζήσει δίχως την αγάπη του και τη συντροφιά του.

Μια μέρα όμως, έπειτα από δύο μήνες ετήσιονής ζωής, ήσαν η φροτίε της Παρθένου του Πιλάο κι' η μεγάλες ταυρομαχίες προς τιμήν του μακαρίτου ταυρομάχου Γουόλιτο, που τον είχαν χαρμόσει τα κέρματα ενός ταύρου στην Ταυαθέρα ντε λα Ρείνα, και που τον είχε κέρσει όλη η Μαδρίτη κι' είχε προσει μισωτά από το ένδοξο στίβο φέρτρο του.

Ο Γκραθιλιάνο Περέρ, λοιπόν, αυτή τη μέρα των ταυρομαχιών κι' αντίκρισε το Μιοθρά, τον πιο άγριο ταύρο της Σαργώσσας. Όλος ο κόσμος είχε τρέξει από ένοφες κι' είχε πλημμυρίσει τις κερκίδες της «αρέσκιας». Όλοι περίμεναν κι' αγονία την εμφάνιση του Γκραθιλιάνου. Η πρώτη ταυρομαχία δεν ένδοξισαν κανένα. Μόνον όταν αντίκρισαν η σάλπιγγες κι' ώρησε ο αόσμημας Μιοθρά μέσα στον αέθρανο στίβο, οι θεαταί έξασπασαν σε ζοφές επημερές για το Γκραθιλιάνο. Μά ποιος έφαι τι είχε συμβεί εκείνο το άπογευμα; Είχε άραγε άπαντήσει κανένα καιρό μάτι ο ταυρομάχος; Μήπως είχε κέρσει το δρόμο του χαμιά κηδία... Ο μελαγχρονός Λόν Ζουάν δεν μπορούσε να δώσει καμιά εξήγηση... Είχε προσερχθεί, όπως πάντα, γοητιστός μπροστά στην Παρθένου του Πιλάο κι' είχε πατήσει τη ματωμένη άμμο της «αρέσκιας», έβροντας στο κορ του τα φίλα και τα ερωτικά λόγια της Ροζάριο. Όταν όμως βρέθηκε μπροστά στον άγριο Μιοθρά που σκορπούσε τον καιρό μέσα στο στίβο, έννομος, για πρώτη φορά στη ζωή του, κάπνισε στην καρδιά του. Κι' όταν τέλος η ώρα να βρεθεί μόνος του άπέναντι στον ταύρο, ο Γκραθιλιάνο δείλιασε μια στιγμή, γιατί είχαν βαρύνσει τα μάτια του και δεν έβλεπε μπροστά του πια κι' μια μαύρη σκιά!

Ο Μιοθρά, έξευτελιμένος από τις «ανταρτίλλες» που ήταν χαμωμένες στην πλάτη του, είχε σκίσει το κεφάλι κι' ώρησε άπάντο του με μια άστραυλά ταχύτητα. Ο αντιστρος τότε, ο ταυρομάχος, άλωσε την κόκκινη «μοιλέτα» του για να τιλήσει τον ταύρο με μια επιδέξια κίνηση, πριν σημάνουν άζωια η σάλπιγγες την ώρα της έκτελέσεως του. Ο Μιοθρά όμως έσφιξε με το κέρατο του τη «μοιλέτα» και με μια άπότημη στροχή ανάγκασε τον Γκραθιλιάνο να τιναχτεί κι' ένα επιδέξιο πήδημα μαχηρά του. Ο ταύρος άφριξε από τη λίσσα του. Τον τίφλωνε το αίμα που έτρεχε από τις πληγές του και χαμοίσε έδω κι' εκεί, χαμωνοντας τα κέρατά του σε κάθε «μοιλέτα» που αντίκρουσε.

Όταν τέλος αντίχησαν η σάλπιγγες, ο Γκραθιλιάνο δεν ήταν ακόμη έτοιμος! Δεν είχε «σινηθίσει» άζωχη το Μιοθρά... Έπρεπε ώστόσο, μέσα σε δεκα λεπτά της ώρας, να τον χαρμόσει με το έζιγος του, με μια κεραινοβόλο «έστοκιάδα». Μά τα δεκα λεπτά πέρασαν, δίχως ο ταυρομάχος να πετύχει ένα θανατηφόρο χτύπημα.

Ο κόσμος τότε από τις κερκίδες άγχοσε να δρσανα σκεπή. Η άδεξιά της του Γκραθιλιάνου του είχε προσενησει κατάληξη. Η αγονία όλων είχε φτάσει στο κατακόρυφο, κι' όταν είδαν ότι και το τέταρτο χτύπημα του ταυρομάχου δεν σώμασε νε κρη τον ταύρο, έξεχασαν όλους τους παληούς θοιμικούς του Γκραθιλιάνου, έξεχασαν ότι έδω και λίγη ώρα ακόμη τον έλάτρειαν άν είδαλο, και έξεπασαν σε ζοφές άποδοκμασίες και σφ-

Γκραθιλιάνο Περέρ

ασηματα.

Τόν Κιζίτο!... Τόν Κιζίτο 'Αράζουεθ!... φώναζαν οι θεαταί. Θεωρούμε τόν Κιζίτο 'Αράζουεθ!... Κάτω ό Γραθαθλιάνο! Είνε χασιάτης!... Νά πάη στά σφαγεία!...

Ο ταρτουμάχος, ντροσιωμένος πού είχαν περάσει τά δέκα λεπτά χωρίς νά έχη σκοτώσει τόν ταύρο, είδε τόν συνάδελφό του Κιζίτο 'Αράζουεθ νά μπαίνει στόν στίβο, νά χαριτά μ' ένα χαμόγελο θριαμβικόν τους θεατάς κ' έπειτα ν' αλώνη δύο τρείς φορές τήν κόκκινη φουλάτση του και νά δίνει ένα σταθερό κ' επιδέξιο χτύπημα στό Μισούρα. Ο ταύρος τότε, μ' ένα άγριο πογγήρισμα, σωριάστηκε στή ματωμένη άσπη, σάν κροαννοβλημένος!...

Οι θεαταί με μιά απειροφάνη φροντίδα έξοπισαν σέ ζητωκραυγές, κ' ό Γραθαθλιάνο είδε, με δάκρυα στά μάτια, τή Ροζάριο νά περπατά στόν Κιζίτο 'Αράζουεθ τήν αδαμαντοζόλητη χτένα της...

Από εκείνη τήν ημέρα ό ταρτουμάχος βυθίστηκε σέ μιά παράξενη άσκη και δέν ξαναείπαι τήν πόδη του στήν άνθησίμη βίλλα της ζωφωρίας. Μά είχε όραση νά εκδοιμήη και τή Ροζάριο και τόν Κιζίτο, πού τόν είχαν ταπεινώσει μπροστά σ' όλο τόν κόσμο, κ' έτσι ή τραγωδία του δέν άρχισε νά φτάση στό μοιραίο τέλος της.

Εδώ και λίγο καιρό, στις άρχές του 'Ιουλίου, ό Γραθαθλιάνο Περσέθ θα παρουσιάζοταν πάλι στις άφρένες τής Σαμαγώσας σέ μιά μεγάλη ταρτουμαγία. Απολάσεις λοιπόν νά δώση ένα τέλος στή ζωή του και νά παρουσιήη μαζί του στόν τάφο τήν άπιστη έρωμένη του και τόν έρωτή της. Και τό δράμα εξετέλεθη με μιά άστρακταία ταχύτητα πού έπροκάλεσε τήν κατάληξη και τή φρίκη σ' όλη τήν 'Ισπανία.

Ο ταρτουμάχος, πριν παρουσιαστή στήν έσφίνα, εί κ' αναντήση στό παρεκκλήσι της τή Ροζάριο και τόν Κιζίτο νά προσβύχονται μπροστά στήν Παρθένω τόν Πιτσιού. Περίμενε λοιπόν νά βρουν από τό παρεκκλήσι κ' όταν περνούσαν μπροστά από τό «καμαριό» του, τούς έσπρωξε μέσα και με μιά άστρακταία ταχύτητα τούς κούρωσε τό μαχαίρι του στήν καρδιά!...

Έπειτα, δίχως κανείς νά τόν αντίληψη, κλείδωσαν τήν πόρτα και βγήκε κατάχλωμος στό στίβο, σάν τόν άνθρωπο πού ηγαίνει κ' αναντήση τόν θάνατο. Κι' αλήθεια, όποτε από λίγα δευτερόλεπτα, όταν βοήθησε μονάχος μπροστά στόν ταύρο, τόν κούρωσε με τό πιο άδέξιο χτύπημα πού είχε δώσει στή ζωή του. Ο ταύρος τότε, έξαγριωμένος, χέμησε άπάνω του, τόν κούρωσε με τά χεράτά του, τόν πέταξε δύο-τρείς φορές στόν αέρα, κ' έπειτα τού έλυνσε τό στήθος και τό πρόσωπο με τό κεφάλι του... Ο Γραθαθλιάνο, άν και απροσέε ν' άποβύη τήν έπίθεσι του ταύρου, δέν είχε προηλάχη. Όλος ό κόσμος λοιπόν είχε καταλάβει ότι είχε άυτοκτονήσει μ' αυτό τό φριχτό και τραγικό τρόπο. Ποιά ήταν όμως ή αίτια; Μήπως δέν μπορούσε νά άποβύη τόν έξετελειωμό πού είχε πάθει πριν από λίγους μήνες στόν ίδιο στίβο; Αυτό πιστεψαν όλοι στήν άσχη. Μά όταν ανακαλύφθηκαν τά κατωματωμένα πτώματα, τής Ροζάριο και τού Κιζίτο 'Αράζουεθ, κατάλαβαν τήν άγρια τραγωδία πού είχε εκτελεσθή εκείνο τό άπόγευμα στις «άφρένες» τής Σαμαγώσας και θεώρησαν τή άυτοκτονία του Γραθαθλιάνου ως έξήλασμό του δικτού έρωτικού έγκληματός του.

Κανείς άλλος ταρτουμάχος δέν είχε μέγισο όμηρα, με τήν αλήθεια, με τόσο εντυπωσιμένη ζωή, με και ένα τόσο δραματικό κ' άδοξο τέλος, σάν τόν Γραθαθλιάνο Περσέθ, τό μελαγχρόνδόν Λόν Ζουάν τής Σαμαγώσας.

ΦΛΟΥΣΤ ΜΑΡΤΙΝΙ

ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Ένας σοφός γέρος, ενώ θροαζόταν στις τελευταίες στιγμές τής ζωής του, είχε στους συγγενείς και φίλους πού τόν παράσταναν, ότι ήθελε νά κοιμηθή και τούς παρακάλεσε νά κάνουν ήσυχία. Έκλεισε, λοιπόν, τά μάτια του, και φάνηκε ότι βυθίστηκε άμέσως σέ βαθύν ύπνο. Κατά τό δίστημα όμως αυτό, έχαιμογέλασε ήρεμα τρείς φορές και κοιμήται άνοιξε τά μάτια του.

—Κάποιο καλό όνειρο θά είδες, τού είπαν, γιατί σέ είδαμε νά χαμογελάς τρείς φορές.

—Δέν έβλεπα όνειρο, άγαπητοί μου, άπάντησε ό σοφός γέρος, γιατί δέν κοιμόμουνα. Συλλογιζόμουν όμως κάτι.

—Τί συλλογιζόσουν;

—Τήν πρώτη φορά θυμήθηκα όλες τις ήδονές, πού άπέλαυσα στή ζωή μου και δέν μπορούσα παρά νά χαμογελάσω από ικανοποίησι, γιατί άπέσπυθηκα νά γνωρίσω τις ήδονές αυτές. Τη δεύτερη φορά θυμήθηκα τις δυστυχίες τής ζωής μου, και χάρηκα από καρδιάς, γιατί είχα άπαλλαγή πειά άπ' αυτές. Τήν τρίτη φορά θυμήθηκα τό θάνατο και ευχαριστήθηκα για τήν αιωνία άντή άνάτασι, πού έρχεται νά δώση τέλος στήν κατωδία αυτή πού λέγεται «ζωή».

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μιά φιλάρεσχη γυναίκα είχε σωστός άνεροδύκτης, πού μένει σταθερός μόνο άμα αμορτζάσει.

Σοφία 'Αργούθ

—Άσκολο δέν είναι νά κάνει κανείς παιδιά, με νά τά θέρη.

Μάλαθουε

—Η γυναίκες είναι δαιμόνιες, πού μας πιάνουν στήν Κόλασι από τήν πόρτα του Παράδεισου.

'Αγίας Κερκυρανός

—Η Κόλασι είναι στρωμένη με φρούτες γυναικών.

'Αββας Γκεργιόν

—Η καρδιά τών γυναικών είναι σαν τις άγνοιας έκείνες χωρίς πού προσεγγίζει κανείς, με δέν εισχωρεί στο έσωτερικό.

Κυρία Ντί Ριτζουαλόνη

—Η φίλια τών γυναικών είναι πολύ άνώτερη από τών έρωτά τους.

Μάλαζακ

—Συνήθως ή γυναίκα αισθάνεται, άποκαίβανι και χάνει διαδοχικά. Γι' αυτό ή ήλιζία της έχει τρία στάδια: Τό τελευταίο συνίσταται με τήν έλοχη τών γυναικών.

Ούργωθ

—Τό μόνο πιστικό πού κρατούν ή γυναίκες, είναι ή ήλιζία τους.

Σαίν Σιμόν

—Η έρωταθής γυναίκα είναι τρέας.

Λίε Ντί Λεσπινάε

—Ο πρώτος έρωτας ξυπνάει τό πνεύμα τών κοριτσιών. Ένας νέος είναι λιγώτερο κροτός στόν δεύτερο έρωτα.

Ητί-Σέκ

—Δέν έπάσχει κανένα γυναίκα, πού νά μην αισθάνεται τήν έπιθυμία νά της έπιτεθή κάποιος, ίδιος τήν ώρα πού κνίεται.

Λιδερωθ

—Τόν έρωτα δέν τόν θρίζει κανείς όταν τόν ζητεί, έρχεται όταν δέν τόν περιμένουμε.

Γεωργία Σάυδη

—Η γυναίκες έχουν μαρτζές παραλήρηματος, πού τις άγνοιας έκείνες πού άγαπά και πού θα τού ήταν τό όραώτερο πιστικό τής ζωής του, άν τό ήξερε.

Κυρία Ντί Ζιουαόντεν

—Τό διαζύγιο είναι ή έρωταθής τής άπιστίας.

Σοφία 'Αργούθ

—Με τις γυναίκες, ό καλύτερος τρέος για νάχθ πάντα δίχρη είναι νά τις καλοπαύη.

Κυρία Ντί Μαυτερόν

—Τό φτιασιδί είναι μιά σκευασία πού έχει τήν ιδιότητα νά κάνει τις χοιρές πού άποκορυστίζες και τις νέες λιγώτερο χαριτωμένες.

Λίε Γκωσέν

—Η εύφορηγορία συνήθως δέν είναι παρό ή γκαμάσια τής καλωσύνης.

Λίε Ντί Λεσπινάε

—Τη συμπάθεια δέν τήν προστάζει κανείς, τη ζητεί ή τήν έπιφέρει.

Γεωργία Σάυδη

—Όσο λίγο κ' άν βλέπει έναν άνδρα μιά γυναίκα, ξέρει όλα τα σχέδιά του. Άν δέν θέλει νά της τά πη, αυτή κροταί εκείνους πού τά ξέρον, κ' άν δέν τά ξέρει κανείς, αυτή τά μαντεύει.

Ρομπρόν

—Ο γνωστικός άνδρας είναι σταθερός στόν έρωτα, όχι και στις γυναίκες όμως.

Παρομία

—Ο έρωτας συχνά κεύγει, γιατί δέν κάνει κανείς για νά τόν διατηρήση, ό τι έκαμε για νά τόν έπιφέρει.

Στάλ

—Τά κορίτσια νομίζουν πως οι παντρεμένοι δέν κάνουν άλλη δουλειά, παρά νά καδέωνν τις γυναίκες τους, όπως οι καλόγεροι νομίζουν ότι οι στρατιωτικοί έχουν πάντα τό σπαθί στο χέρι.

Τυρέν

—Η γυναίκα βάζει όλη τήν ψυχή της στήν τοκαλιότη της. Η αλέττα εκαρράει όχι μόνο τό καλλιτεχνικό τήν γούστο, με και τό πνεύμα της, και τις κλισίες και τις προτιμήσεις της.

Ζοαννέ Ρού

—Καταραμένος νάνια για πάντα ό άνόητος όνειροπόλος, πού πρώτος άνακάτησε τήν τιμότητα στα ζητήματα του έρωτος.

Μπωντελαίρ

—Μιά κοινωνία χωρίς γυναίκες, είναι χρόνος χωρίς άνοιξη, άνοιξη δίχως ρόδα.

Φραγκίσκος Λ'

— Στόν έρωτα, ή γυναίκες δίνουν περισσότερα άπ' όσα έπύσονται.

Λορν Ντενοραγέ

—Δέν είναι στο χέρι μας ν' άγατομθ ή νά μην άγατομθ.

Κορνήλιος

—Μπορεί κανείς νά έπιλογίη άσχετά στή σταθερότητα τών γυναικών, όταν δέν άπαιτεί άπ' αυτές νά είναι πιστές. Ντυκλόε

